ରମେଶ ଚନ୍ଦ୍ର

ତୃତୀୟ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ଜାନୁଆରୀ 22,1992

[ଲଳିତ ମୋହନ ଶର୍ମା, ଭି. ରାମସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ବି. ପି. ଜିଭନ୍ ରେଡ୍ଡୀ,ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ]

ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ସହରାଞ୍ଚଳ କୋଠାବାଡ଼ି (ଭଡା ଭଡାକର ଓ ଉଚ୍ଛେଦ ନିୟାମକ) ଅଧିନିୟମ 1972:

ଧାରା 2 (2), 20 (2), ଏବଂ 39 - ନିର୍ମାଣ ସମାପ୍ତ ହେବାର ଦଶ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଯେକୌଣସି କୋଠାରେ ଅଧିନିୟମର ପ୍ରୟୋଗ ବାଦ ଦିଆଯାଇଛି -1968 ମସିହାରେ ନିର୍ମିତ କୋଠା – ବେଦଖଲ ପାଇଁ ମାମଲା 1977 ରେ ରୁଜୁ — ଏହି ଆଇନ ମାମଲାସ୍ଥ ଭବନକୁ ଲାଗୁ ହୁଏ କି ନାହିଁ — ମାମଲା/ଅପିଲ/ପୁନଃବିଚାର ଚାଲିଥିବା ସମୟରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ 10 ବର୍ଷର ଆଇନସମ୍ମତ ସମୟ ସମାପ୍ତ ହେବା — ଏହା ଆଇନକୁ ଲାଗୁ କରିଦିଏ କି ନାହିଁ ।

ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଅଧିନିୟମ 1882 : ଧାରା 106 ।

ଜମି ହସ୍ତାନ୍ତର ଆଇନ, 1882 ର ଧାରା 106 ଅନୁଯାୟୀ ନୋଟିସ ଦେଇ ଘରଭଡ଼ା ସତ୍ତ୍ୱ ସମାପ୍ତି କରିବା ପରେ ଆବେଦନକାରୀ-ଜମି ମାଲିକ 1977 ମସିହାରେ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଘର ମାଲିକ ଦାବି କରିଥିଲେ ଯେ, ଯେହେତୁ ଏହି ଘର 1968 ରେ ନିର୍ମାଣ ହୋଇଥିଲା, ତେଣୁ ୟୁପି ସରକାର ଏହାକୁ ନେଇ କୌଣସି ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇନାହାନ୍ତି । ସହରାଞ୍ଚଳ ଭବନ (ନିୟାମକ ଭଡା, ଭଡା ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ) ଅଧିନିୟମ, 1972 ଏହା ଉପରେ ଲାଗୁ ହୋଇନଥିଲା ।

ଉତ୍ତରଦାତା-ଭଡ଼ାଟିଆ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ କୋଠାଟି ଏକ ପୁରୁଣା ନିର୍ମାଣ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ଯେହେତୁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 ର ଉପ-ଧାରା (2) ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ କୌଣସି ଆଧାର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇ ନଥିଲା, ତେଣୁ ବେଦଖଲ ପାଇଁ ଡିକ୍ରି ପାରିତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଆଇନକୁ ଗୃହରେ ଲାଗୁ କରିବା ପାଇଁ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ଆଧାରରେ ଏହି ମାମଲାର ଗୁଣବତ୍ତା ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରିଥିଲେ ।

ଆବେଦନକାରୀ-ଭଡ଼ାମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଧାରା 25 ଅନୁସାରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ପ୍ରାନ୍ତୀୟ କ୍ଷୁଦ୍ରବାଦ ଅଦାଲତ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ପୁନଃବିଚାରକୁ ତୃତୀୟ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଅନୁମୋଦନ କଲେ, ଏବଂ ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ ଯେ ଘରଟି 1968 ମସିହାରେ ନିର୍ମିତ ହେତୁ, ଏହି ଆଇନ 1.9.1978 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲାଗୁ ହୁଏନି । ଯଦିଓ ଧାରା 39 ଅନୁସାରେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ପାଇଁ ସୁବିଧା ଉପଲବ୍ଧ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେ ସେହି ଧାରାର ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକ ପାଳନ କରିନଥିବାରୁ, ସେଥିରୁ ସେ କୌଣସି ଲାଭ ପାଇପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ତେବେ ଭଡାଟିଆଙ୍କ ଆବେଦନ ଉପରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଏହି ଆଇନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ନିର୍ମିତ ହୋଇଥିବା କୋଠାବାଡ଼ି ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଆଇନ ଲାଗୁ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଧାରା 20 ର ଉପଧାରା (2) ରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ କୌଣସି କାରଣ ପୂରଣ ହୋଇନଥିବାରୁ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଖାରଜ ହେବାର ଯୋଗ୍ୟ।

ଏହି ଅଦାଲତରେ ଥିବା ଅପିଲରେ, ଘର ମାଲିକ-ମକଦ୍ଦମାକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେହେତୁ ଏହି ମକଦ୍ଦମା 1.9.78 ପୂର୍ବରୁ ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇଥିଲା, ତେଣୁ ଏହାକୁ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଆଇନକୁ ଅଣଦେଖା କରାଯାଇ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଥିଲା ।

ଉତ୍ତରଦାତା-ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଘରଟି ପୁରୁଣା ଥିଲା, ଏବଂ ଏହାକୁ କେବଳ 1968 ମସିହାରେ ମରାମତି କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ଭଡ଼ାଟିଆ ଧାରା 39 ର ଲାଭ ପାଇବା ପାଇଁ ହକଦାର ଥିଲେ, ଏବଂ ଯେହେତୁ ଦଶ ବର୍ଷର ବୈଧାନିକ ଅବଧି ମକଦ୍ଦମାର ବିଚାରାଧୀନ ସମୟରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ଆଇନ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ମକଦ୍ଦମାର କେବଳ ଆଇନର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏବଂ ବିଶେଷକରି, ଧାରା 20 ର ଉପ-ଧାରା (2) ଅନୁସାରେ ସମାଧାନ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ,

ରାୟ ଦେଲେ 1.1 ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ସହରାଞ୍ଚଳ ନିର୍ମାଣ (ନିୟାମକ, ଭଡା ଓ ଉଚ୍ଛେଦ) ଅଧିନିୟମ, 1972 ଜୁଲାଇ 15, 1972ରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା । ଅଧିନିୟମ 1972ର ଧାରା

2 ର ଉପଧାରା (2) ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ମାଣ ଶେଷ ହେବାର 10 ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି କୋଠା ଉପରେ ଏହି ଆଇନ ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ । ଉପଧାରା (2) ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା (1) ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରେ ଯେ କେବେ କୋଠା ନିର୍ମାଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ ।

1.2. ତତ୍କାଳୀନ ମାମଲାରେ, ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଏବଂ ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରମାଣ ଆଧାରରେ ଏକ ଫଳାଫଳ ରେକର୍ଡ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ-ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଅନୁଯାୟୀ, ସମ୍ପୃକ୍ତ କୋଠାଟି 1968 ମସିହାରେ ନିର୍ମିତ ହୋଇଥିଲା । ତେଣୁ, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଏହା ଅଧିନିୟମ ଆରମ୍ଭ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ନିର୍ମିତ ହୋଇଥିଲା । ଅଧିନିୟମ 1972 ଦ୍ୱାରା ବାତିଲ ହୋଇଥିବା ସଂଯୁକ୍ତ ପ୍ରଦେଶ (ଅସ୍ଥାୟୀ) ଭଡା ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଆଇନ, 1947 ଏଥିରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୋଇନଥିଲା, କାରଣ ଏହା 1951 ପରେ ନିର୍ମିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ମାମଲାଟି 1.6.1977 ରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା, ଅର୍ଥାତ ଘର ନିର୍ମାଣ ତାରିଖରୁ 10 ବର୍ଷର ଅବଧି ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ପୂର୍ବରୁ । ଘର ନିର୍ମାଣ ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ 10 ବର୍ଷ ଯାଏ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ଉକ୍ତ କୋଠାର ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଗଷ୍ଟ 1968 ରେ ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ, 10 ବର୍ଷର ଅବଧି ଅଗଷ୍ଟ 1978 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି, ଯେତେବେଳେ କି ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲା ଏହାର ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା । ଏହିପରି, ଯେପରି ମାମଲା ଦାଖଲ ହୋଇଥିଲା, ସେହି ମାମଲାଟି ଆଇନକୁ ଧ୍ୟାନରେ ନ ରଖି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାକୁ ଥିଲା । ମାତ୍ର ଏହି କାରଣରୁ ଯେ ଦଶ ବର୍ଷର ବିଧିସମ୍ମତ ଅବଧି ମାମଲା / ଅପିଲ / ପୁନଃବିଚାର ଚାଲିଥିବା ସମୟରେ ସମାପ୍ତ ହେଉଛି, ଏହି ଆଇନ ସ୍ୱତଃ ଲାଗୁ ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ପ୍ରକାଶ ଗୁପ୍ତା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ *ଦିଗ ବିଜେନ୍ଦ୍ରପାଲ ଗୁପ୍ତା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* **[1982] 2 ଏସସିସି 61 ଏବଂ** *ନନ୍ଦ କିଶୋର ମାରୱା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ* ବନାମ *ସମୁନ୍ଦ୍ରୀ ଦେବୀ* **[1987] 4 ଏସସିସି 382 ନିର୍ଭରଶୀଳ ।**

ରତନ ଲାଲ ସିଂହଲ ବନାମ *ଶ୍ରୀମତୀ ମୂର୍ତ୍ତି ଦେବୀ,* **[1980] 4 ଏସ. ସି. ସି.** *258 ଏବଂ* ବିନୀତ *କୁମାର ବନାମ ମଙ୍ଗଳ* ସାଇନ୍ **ୱାଧେରା, [1984] 3 ଏସ. ସି. ସି.** 352 ରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା :ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1670/1982 ।

ଦେୱାନୀ ବିବିଧ ରିଟ୍ ସଂଖ୍ୟା 6510 /1980 ରେ ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର 4.7.1980 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ହରି ସ୍ୱରୂପ, ମନୋଜ ସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ ଲଲିତା କୋହଲି ଆବେଦନକାରୀ ପାଇଁ ।

ଜେ. ପି. ଗୋୟଲ, ସି. ପି. ଲାଲ ଏବଂ ଏମ. ଆର. ବିଦସାର ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ।

ଅଦାଲତଙ୍କର ରାୟ **ବି. ପି. ଜୀବନ ରେଡ୍ଡିଙ୍କ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ** ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଆବେଦନଟି ମାଲିକ ପକ୍ଷରୁ ଆଲାହାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ଓ ଆଦେଶ ବିରୋଧରେ ଦାଖଲ ହୋଇଛି, ଯେଉଁଥିରେ ଉତ୍ତରଦାତା-ଭଡାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଦେୱାନୀ ବିବିଧ ରିଟ ସଂଖ୍ୟା 6510/1979 କୁ ଅନୁମୋଦନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀ 1977 ମସିହାରେ ଉତ୍ତରଦାତା - ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ମତରେ, ଏହି ଗୃହ 1968 ମସିହାରେ ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ୟୁ. ପି. ସହରାଞ୍ଚଳ ଅଟ୍ଟାଳିକା (ନିୟାମକ ଭଡା, ଭଡା ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ) ଅଧିନିୟମ 1972 (ଏହା ପରେ 'ଅଧିନିୟମ' ଭାବରେ ସୂଚିତ) ଏହା ଉପରେ ଲାଗୁ ହୋଇନଥିଲା । ଏହି ମାମଲା ପୂର୍ବରୁ, ସମ୍ପତ୍ତି ସ୍ଥାନାନ୍ତରଣ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 106 ଅନୁସାରେ ଉତ୍ତରଦାତା ଭଡାଟିଆଙ୍କୁ ଘର ଛାଡ଼ିବା ପାଇଁ ଏକ ନୋଟିସ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତା-ଭଡାଟିଆ ମାମଲାରେ ପ୍ରତିରୋଧ କରି କହିଲେ ଯେ, ଘରଟି ପୁରୁଣା ନିର୍ମାଣ ହୋଇଥିବାରୁ ଏହି ଅଧିନିୟମ ତାହା ଉପରେ ଲାଗୁ ହେଉଛି । ସେ ଦାବି କଲେ ଯେ, ଧାରା 20ର ଉପଧାରା (2) ରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ କୌଣସି ମୂଳକାରଣ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇନଥିବାରୁ, ବିସ୍ଥାପନ ପାଇଁ ରାୟ ଜାରି କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତଦନୁସାରେ, ପ୍ରଥମ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମାମଲାଟିକୁ ଖାରଜ କରିଦେଲା ଯାହାର ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ ଘରଟି ଉପରେ ଅଧିନିୟମ ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଧାରା 20(2) ରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ କୌଣସି କାରଣ ସାବିତ ହୋଇନଥିବାରୁ, ମାମଲା ବିଫଳ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଭଡାଟିଆ ଉକ୍ତ ଆଇନର ଧାରା 39 ର ଲାଭ ପାଇବା ପାଇଁ ହକଦାର ଥିଲେ। ରେକର୍ଡ ହୋଇଥିବା ଆହୁରି ଏକ ତଥ୍ୟରୁ ଜଣାପଡିଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ-ମାଲିକଙ୍କ ଅଭିଯୋଗ ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରତିବାଦୀ ଚାରି ମାସ ପାଇଁ ଭଡା ବକେୟା ନଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ, ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଆଇନର ଧାରା 106 ଅନୁଯାୟୀ ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ନୋଟିସ ଅବୈଧ ଥିଲା ।

ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟରେ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ, ଆବେଦନକାରୀ ପ୍ରାନ୍ତୀୟ ଲଘୁ ବାଦ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 25 ଅନୁଯାୟୀ ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ କରିବାକୁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଯାହାର ଶୁଣାଣି ବିଜ୍ଞ ତୃତୀୟ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି, ନୈନିତାଲ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅନୁମତି

ଦିଆଯାଇଥିଲା । ବିଦ୍ୱାନ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ଗୃହଟି 1968 ମସିହାରେ ନିର୍ମିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ, 1.9.1978 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ଅଧିନିୟମ ସେଥିରେ ଲାଗୁ ହୋଇନଥିଲା । ଯେପରି ମାମଲା 1.6.1977 ରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିଲା, ଅର୍ଥାତ ଘରଟି ଉପରେ ଅଧିନିୟମ ଲାଗୁ ହେବା ପୂର୍ବରୁ, ସେହିପରି ମାମଲା ଠିକ୍ ଭାବରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିଲା । ଯେହେତୁ ଏହି ଆଇନଟି ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେଉନଥିଲା, ସେ ନିଜ ରାୟକୁ ସ୍ଥଗିତ ରଖିଲେ । ଧାରା 20 (4) ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ ନଥିଲା । ସେ, ତଥାପି, ନିଷ୍ପତ୍ତି କଲେ ଯେ ଧାରା 39 ର ଲାଭ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେ ଉକ୍ତ ଧାରାର ଆବଶ୍ୟକତାମାନେ ପାଳନ କରିନଥିବାରୁ, ଏହା ତାଙ୍କୁ ସହାୟତା କରିପାରିଲା ନାହିଁ । ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ସେ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଏବଂ ଭଡ଼ା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ ।

ନୈନିତାଲର ତୃତୀୟ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ରେ କ୍ଷୁବ୍ଧ ହୋଇ, ଭଡ଼ାଟିଆ ସିଭିଲ ବିବିଧ ରିଟ୍ ସଂଖ୍ୟା 6510/1979 ମାଧ୍ୟମରେ ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହୋଇଥିଲେ । ରିଟ୍ ପିଟିସନ୍ ଶୁଣି ଏବଂ ଫୈସଲା କରିଥିବା ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରପତି ରତନ ଲାଲ ସିଂହଲ ବନାମ ଶ୍ରୀମତୀ ମୂର୍ତ୍ତି ଦେବୀ, [1980] 4 S.C.C. 258 ଏବଂ ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଅନ୍ୟ ଏକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ । ଉକ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଅନୁଯାୟୀ, ବିଜ୍ଞ ବିଚାରପତି କହିଛନ୍ତି ଯେ, ଏହି ଆଇନ ଉକ୍ତ ଆଇନ ଆରମ୍ଭ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ନିର୍ମିତ କୋଠା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ଥିଲା । ଯାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ଧାରା 20 ର ଉପ-ଧାରା (2) ରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ଗୋଟିଏ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ଏକ କାରଣ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେଲେ ହିଁ ଉଚ୍ଛେଦ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇପାରିବ । ଯେହେତୁ ଉକ୍ତ ଉପଧାରାରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ କୌଣସି ଆଧାର ଏହି ମାମଲାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇନଥିଲା, ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରପତି କହିଛନ୍ତି, ମକଦ୍ଦମା ବିଫଳ ହେବାର ଯୋଗ୍ୟ । ଉକ୍ତ ମତବାଦର ଯଥାର୍ଥତା ଉପରେ ଏହି ଆବେଦନରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଯାଇଛି ।

ଭୂମିମାଲିକ-ଆବେଦକଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ବିଦ୍ୱାନ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ହରି ସ୍ୱରୂପ ଦାବି କଲେ ଯେ, *ରତନ ଲାଲ ଶିଂଘଲ* ମାମଲାର *ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ପରେ* ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା *ଓମ ପ୍ରକାଶ ଗୁପ୍ତା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ* ବନାମ *ଦିଗ ବିଜେନ୍ଦ୍ରପାଳ ଗୁପ୍ତା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* [1982] 2 S.C.C. 61 *ମାମଲାରେ ବାତିଲ୍ କରାଯାଇଛି* / ପରବର୍ତ୍ତୀ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଅନୁଯାୟୀ, ସେ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯେ, ଆଇନଟି ଉକ୍ତ କୋଠା ପାଇଁ କେବଳ 1.9.1978 ରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଯେହେତୁ ମାମଲାଟି ଉକ୍ତ ତାରିଖ ପୂର୍ବରୁ ରୁଜୁ ହୋଇଥିଲା, ଏହାକୁ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖାଯାଇଛି ଏବଂ ଆଇନର ଉଲ୍ଲେଖ ବିନା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ପଡିବ। ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ଓକିଲ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ କୋଠା ନିର୍ମାଣ

ତାରିଖ ପ୍ରମାଣ କରିବାର ଭାର ବାଦୀଙ୍କ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ ଏବଂ ସେ ଏହା 1968 ରେ ନିର୍ମିତ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି । ପ୍ରକୃତରେ ଘରଟି ପୁରୁଣା ଥିଲା ଏବଂ ଏହା କେବଳ 1968 ମସିହାରେ ମରାମତି କରାଯାଇଥିଲା । ସେ ଆହୁରି ଏହା ମଧ୍ୟ ଦାବି କଲେ ଯେ, ଭଡ଼ାଟିଆ ଧାରା 39 ର ଲାଭ ପାଇବାକୁ ଅଧିକାରୀ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଏହା ସ୍ଥିର ହେଉଛି, ସେହି ଧାରାରେ ଥିବା ବିଧାନ ଅନୁସାରେ ମାମଲାଟି ବିଫଳ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ସହରାଞ୍ଚଳ କୋଠା ବାଡି (ଭଡା, ଭଡାଦର ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ) ଅଧିନିୟମ, 1972 15 ଜୁଲାଇ 1972 ରୁ ପ୍ରଭାବୀ ଏବଂ ଶକ୍ତିବନ୍ତ ହେଲା । ଏହି ଅଧିନିୟମ 43 ରେ ସଂଯୁକ୍ତ ପ୍ରଦେଶ (ଅସ୍ଥାୟୀ) ଭଡ଼ା ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 କୁ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇଥିଲା । ଧାରା 43 ର ଉପଧାରା (2) ରେ କିଛି ସୁରକ୍ଷାତ୍ମକ ବିଧାନ ରହିଛି, ଯାହାକୁ ଏଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ । 1947 ମସିହାର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 1(ଏ) ଅନୁସାରେ, ସେହି ଅଧିନିୟମ ଏହିପରି କୌଣସି କୋଠା ବାଡିରେ ଲାଗୁ ହେଉନଥିଲା, ଯାହା ନିର୍ମାଣାଧୀନ ଥିଲା କିମ୍ବା 1 ଜାନୁଆରୀ 1951 ରେ କିମ୍ବା ତାହା ପରେ ନିର୍ମିତ ହୋଇଥିଲା । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ 1972 ମସିହାର ଅଧିନିୟମ ସମ୍ବନ୍ଧିତ, ଧାରା 2 ର ଉପଧାରା (2) ଘୋଷଣା କରେ ଯେ, ଏହି ଅଧିନିୟମ (ସେଥିରେ ଦିଆଯାଇଥିବା କିଛି ବିଶେଷ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବ୍ୟତୀତ) ଏହାର ନିର୍ମାଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାର ତାରିଖରୁ 10 ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ଭବନରେ ଲାଗୁ ହେବା ନାହିଁ । ଉପଧାରା 2 ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା (1) ବର୍ଣ୍ଣନା କରେ ଯେ କେବେଠାରୁ କୋଠା ନିର୍ମାଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ । ଏହାର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବ୍ୟାଖ୍ୟା (1) ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା:

> "(a)କୌଣସି କୋଠାର ନିର୍ମାଣ ସେହି ତାରିଖରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ବୋଲି ଧରାଯିବ ଯେଉଁ ତାରିଖରେ ଏହାର ସମାପ୍ତି ରିପୋର୍ଟ କରାଯାଇଛି କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଥା ଅଧିକାର କ୍ଷେତ୍ର ଥିବା ସ୍ଥାନୀୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରେକର୍ଡ କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ମୂଲ୍ୟାୟନ ଅଧୀନସ୍ଥ କୋଠା କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଯେଉଁ ତାରିଖରେ ଏହାର ପ୍ରଥମ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୁଏ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଉକ୍ତ ତାରିଖଗୁଡ଼ିକ ଭିନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ଉକ୍ତ ତାରିଖଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ସର୍ବପ୍ରଥମେ, ଏବଂ ଏପରି କୌଣସି ରିପୋର୍ଟ, ରେକର୍ଡ କିମ୍ବା ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ, ଯେଉଁ ତାରିଖରେ ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ଦଖଲ କରାଯାଇଛି (କେବଳ ନିର୍ମାଣ ତଦାରଖ କରିବା କିମ୍ବା ନିର୍ମାଣାଧୀନ କୋଠାର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ଦଖଲ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ନୁହେଁ) ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ।"

ଧାରା 20 ର ଉପ-ଧାରା (1) ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି ଯେ ଉପ-ଧାରା (2) ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବ୍ୟତୀତ, ଉପ-ଧାରା (2) ରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ କାରଣ ବ୍ୟତୀତ, ଉପ-ଧାରା ସହିତ ସଂଲଗ୍ନ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଚିନ୍ତା କରାଯାଇଥିବା ସୀମିତ ପରିସ୍ଥିତି ବ୍ୟତୀତ, କୌଣସି କୋଠାରୁ ଭଡାଟିଆଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ମାମଲା ରୁଜୁ କରାଯିବ ନାହିଁ ।ଉପଧାରା (2) ରେ କେଉଁ ଆଧାରରେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରାଯାଇପାରିବ ତାହା ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି ।ଧାରା 20 ର ଉପଧାରା (4) ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ, ଯଦି ଘରଭଡ଼ା ନଦେବା କାରଣରୁ ଘରଭଡ଼ା ଛାଡ଼ ପାଇଁ କୌଣସି ମକଦ୍ଦମା ରୁଜୁ ହୁଏ, ତେବେ ମକଦ୍ଦମାର ପ୍ରଥମ ଶୁଣାଣିରେ ଭଡ଼ାଟିଆ ନିଃସର୍ତ୍ତ ଭାବେ ଘରଭଡ଼ା ଦେଇଥାଏ କିମ୍ବା ନିଲାମ ଦେଇଥାଏ ।ତାଙ୍କର ସମସ୍ତ ଭଡା ଏବଂ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ବାସସ୍ଥାନର କ୍ଷତିପୂରଣ ସୁଧ ସହିତ, ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ଉକ୍ତ ଆଧାରରେ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱରୁ ଭଡାଟିଆଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିପାରନ୍ତି ।ଏହି ଅଧିନିୟମ ପ୍ରଚଳନ ହେବା ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା ବିଚାରଧୀନ ଥିବା ମକଦ୍ଦମା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଧାରା 39 ଲାଗୁ ହେବ । ଏଥିରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ବିଚାରାଧୀନ ମକଦ୍ଦମାରେ ଯଦି ଭଡାଟିଆ ସେଠାରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ସୁଧ ସହିତ ସମସ୍ତ ରାଶି ଓ କ୍ଷତିପୂରଣ କୋର୍ଟରେ ଜମା କରେ, ତେବେ ଭଡା ଦେବାରେ ବିଫଳତା ଆଧାରରେ ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ଜାରି କରାଯିବ ନାହିଁ ।

ଏହି ମାମଲାରେ, ବିଦ୍ୱାନ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି ଏକ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ରେକର୍ଡ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ-ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଅନୁଯାୟୀ 1968 ମସିହାରେ ଉକ୍ତ କୋଠାଟି ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଯଦିଓ ଏହି ନିଷ୍କର୍ଷକୁ ଭଡାଟିଆଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଆପତ୍ତି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ, ତଥାପି ସେହି ନିଷ୍କର୍ଷ ଯଥାପ୍ରମାଣ ଏବଂ ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରମାଣର ଆଧାରରେ ଥିବାରୁ ଆମେ ତାହାକୁ ବିଚଳିତ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହେଁ । ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଆଇନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ଏହାର ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଥିଲା । (1947 ର ଆଇନ ଏହା ଉପରେ ଲାଗୁ ହୋଇନଥିଲା କାରଣ ଏହା 1951 ପରେ ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଥିଲା) । ଏହାର ନିର୍ମାଣ ତାରିଖ ଠାରୁ 10 ବର୍ଷର ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ 1.6.1977 ରେ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇଥିଲା । ଉପରୋକ୍ତ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଯେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠେ ସେ ହେଲା ମାମଲା ରୁଜୁ ହେବା ତାରିଖରେ ଉକ୍ତ ଭବନ ଉପରେ ଏହି ଆଇନ ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା କି ନୁହେଁ? ଯଦି ଏହି ଅଧିନିୟମ ଲାଗୁ ହୁଏ, ତେବେ ଏହାରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ମାମଲାଟି ବିଫଳ ହେବା ଯୋଗ୍ୟ, କାରଣ ଧାରା 20 ର ଉପଧାରା (2) ରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ କୌଣସି ଆଧାର ଭୂମିସ୍ୱାମୀ-ଆବେଦକ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିପାଦିତ ହୋଇନାହିଁ ।

ଆଲ୍ଲାହାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଞ୍ଚ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ରତନ ଲାଲ ସିଂହଲରେ ଏହି କୋର୍ଟର ନିଷ୍ପତ୍ତି ଅନୁଯାୟୀ, ଯଦିଓ ଏହା ୧୯୬୮ ମସିହାରେ ନିର୍ମିତ ହୋଇଥିଲା, ଏହି କୋଠା ୧୯୭୨ ଆଇନର ପରିସରଭୁକ୍ତ । ବିଞ୍ଚ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିବା ଏହି କୋର୍ଟର ନିଷ୍ପତ୍ତି କେବଳ "୧୯୭୨ର ଆଇନ ୧୩" କୁହେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ୧୦ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ନିର୍ମିତ ନୂତନ କୋଠାଗୁଡ଼ିକୁ ଆଇନର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାରୁ ମୁକ୍ତ କରାଯିବ, ସଂଶୋଧନ ପୂର୍ବରୁ ନିର୍ମିତ କୋଠାଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ । ଉପରୋକ୍ତ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି ଯେ, ଏହି ଆଇନ କ'ଣ ଏହି କୋଠା ଉପରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର ହେବା ଦିନ ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା ?ଉକ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ପ୍ରକାଶିତ ମତକୁ ଆଦେଶର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଅଂଶକୁ ଉଦ୍ଧୃତ କରି ସର୍ବୋତ୍ତମ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇପାରିବ "............. ଆମେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଇଛୁ ଯେ ଏହି ଯୁକ୍ତିଟି ଯଥାର୍ଥ ଯେ ଅଧିନିୟମ 13/1972 ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଏବଂ ଏହା କେବଳ ଅଧିନିୟମ ଲାଗୁ ହେବା ପରେ ନୂତନ ଭାବରେ ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଥିବା କୋଠାବାଡିଗୁଡିକ ଉପରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥାଏ । ଆମେ ବୁଝିପାରୁନାହୁଁ ଯେ ଏହି ରାୟ କିପରି ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଂଚିଛି ଯେ 1972 ର ଆଇନ ଉକ୍ତ ଆଇନ ଲାଗୁ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ନିର୍ମିତ ହୋଇଥିବା ସମସ୍ତ କୋଠାବାଡ଼ି ଉପରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥାଏ, ସେଗୁଡିକର ନିର୍ମାଣ ତାରିଖ ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, ତିନି ଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଓମ୍ ପ୍ରକାଶ ଗୁପ୍ତା ମାମଲାରେ ଏହି ରାୟକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଛି । ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ଏହା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଛି ଯେ, ଧାରା 2 ର ଉପଧାରା (2) ର ଭାଷାରେ କୌଣସି ଅସ୍ପଷ୍ଟତା ନାହିଁ, ଯାହା କୁହେ ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଭବନଟିର ନିର୍ମାଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାର ତାରିଖରୁ 10 ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲାଗୁ ହେବା ନାହିଁ । ଏଥିରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଏହି କୋଠା 1972 ଆଇନ ଲାଗୁ ହେବା ପରେ ନିର୍ମାଣ କରାଯିବା ଉଚିତ ବୋଲି ଆଇନରେ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ଉଲ୍ଲେଖ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ କହିବାକୁ ଗଲେ, ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତି ଅନୁସାରେ, କୋଠାଟି କେବେ ନିର୍ମାଣ ହୋଇଛି, ତାହା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ - ଆଇନ ପ୍ରଚଳନ ହେବା ପରେ କିମ୍ବା ପୂର୍ବରୁ । ଏହି ଅଧିନିୟମ ଭବନଟିର ନିର୍ମାଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ପରେ 10 ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲାଗୁ ହେବା ନାହିଁ । (ବିଚାରାଧୀନ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଧାରା 43 ରେ ଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବାକୁ ଏବଂ ପାଳନ କରିବାକୁ ପଡିବ) । ଥରେ ଏମକଦ୍ଦମା ହେବା ପରେ, ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅଟ୍ଟାଳିକାର ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଗଷ୍ଟ 1968 ରେ ଶେଷ ହେବା ପରେ, 10 ବର୍ଷର ଅବଧି ଅଗଷ୍ଟ 1978 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି, ଯେତେବେଳେ କି ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନର ମକଦ୍ଦମା ଏହାର ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ, ଆମର ମତାମତ ହେଉଛି ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଉଲ୍ଲେଖ ବିନା ଦାୟର ମକଦ୍ଦମାର ସମାଧାନ କରାଯିବା ଉଚିତ ।

1972 ଆଇନର ଧାରା 39 ର ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲା ସହିତ ପ୍ରୟୋଗଯୋଗ୍ୟତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ପ୍ରତିବାଦୀ-ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ, ଯଦିଓ ଏହି ଆଇନ ଏହି ମାମଲା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଭବନରେ ପ୍ରଯୋଜ୍ୟ ନୁହେଁ, ତଥାପି ଉକ୍ତ ବିଧାନଟି ପ୍ରଯୋଜ୍ୟ ହେଉଛି । ଏହି ଦିଗ ଉପରେ ଆମକୁ କୌଣସି ମତାମତ ପ୍ରକାଶ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ କାରଣ ବିଦ୍ୱାନ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ଏକ ସତ୍ୟ ବୋଲି ଜଣାପଡିଛି ଯେ ଭଡ଼ାଟିଆ ଉକ୍ତ ଧାରାର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପାଳନ କରିନାହାଁନ୍ତି । ଯଦି ହଁ, ତେବେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ପାଇଁ ଏହାର ପ୍ରୟୋଗ କେବଳ ବୌଦ୍ଧିକ ଅଟେ ।

ତଥାପି *ବିନୀତ କୁମାର* ବନାମ *ମଙ୍ଗଳ ସାଇନ୍ ୱାଧେରା,* [1984] 3 ଏସ୍. ସି. ସି. 352 ଆଧାରରେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟ ଏକ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ଯେହେତୁ ମକଦ୍ଦମାର ବିଚାରଧୀନତା ସମୟରେ ଦଶ ବର୍ଷର ବୈଧାନିକ ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହୋଇଛି, ଏହି ଅଧିନିୟମ ଲାଗୁ ହେଲା ଏବଂ ମକଦ୍ଦମାର ସମାଧାନ କେବଳ ଆଇନର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଏବଂ ବିଶେଷ କରି ଧାରା 20 ର ଉପ-ଧାରା (2) ଅନୁଯାୟୀ କରାଯିବା ଉଚିତ । ତେବେ, ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ *ନନ୍ଦ କିଶୋର ମାରୱା ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ* ବନାମ *ସମୁନ୍ଦ୍ରୀ ଦେବୀ,* [1987] 4 ଏସ. ସି. ସି. 382 ମାମଲାରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଛି, ଯେଉଁଥିରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ମକଦ୍ଦମା ଆରମ୍ଭ ହେବା ତାରିଖରେ ଲାଗୁ ହେଉଥିବା ଆଇନ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାକୁ ପରିଚାଳନା କରେ ଏବଂ କେବଳ ଏହି କାରଣରୁ ଯେ ମକଦ୍ଦମା/ଅପିଲ/ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ସମୟରେ 10 ବର୍ଷର ବୈଧାନିକ ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହୁଏ, ଏହି ଆଇନ ଲାଗୁ ହୁଏ ନାହିଁ । ଏହି ଅଧିନିୟମକୁ ଅଣଦେଖା କରି ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଉପରେ ବିଚାର କରାଯିବା ଉଚିତ ବୋଲି ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଥିଲା । ନନ୍ଦ କିଶୋର ମରୱାରେ ପ୍ରକାଶିତ ମତ ସହ ଆମେ ସମ୍ମାନର ସହ ସହମତ ।

ଉପରୋକ୍ତ କାରଣଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ, ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟକୁ ରଦ୍ଦ କରି ଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ନୈନିତାଲର ତୃତୀୟ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ରାୟପତିଙ୍କ ରାୟକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଛି । ମାମଲାର ତଥ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଆମେ ଏହି ଆବେଦନରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ଦେଉ ନାହୁଁ ।

ଏନ.ପି.ଭି.   ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ।

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ଅନୁବାଦିକା:
ତପସ୍ୱିନୀ ବିଶ୍ୱାଳ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ,
କଟକ ।